

Hồi thứ hai mươi sáu

Oan Gia Động Đình Hồ Ngoại Tam Hung

Từ phía Vô Đầu Cốc đi ra, bọn Bạch Nguyên Chương lập tức trở về Hoàng Đơn. Nhưng dọc đường, không những không nhận được tin tức gì về Hoàng Đơn Độn Khách Cát Ngụ Nhân, mà ngay cả đến nơi động phủ trên Thanh Lương Đài cũng vẫn vắng ngắt như tờ!

Tình trạng này khiến ba người lo lắng muôn phần, họ đành chỉ còn biết hy vọng vào nhóm người đi dò xét về phía đông do Động Đình Diệu Tẩu, hướng dẫn mà thôi!

Nhưng nhóm Động Đình Diệu Tẩu, Trường Bạch Tử Đồ, Cô Vân Đạo Trưởng từ khi lên đường, chẳng những cũng không nhận được tin gì về Hoàng Đơn Độn Khách mà còn xảy chuyện xung đột với bọn "Vực Ngoại Tam Hung", ngoài ra họ còn được biết chuyện Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân đã cam tâm đứng hẳn về phía hung tà không trợ giúp quần hào nữa!

Nguyên khi ba vị võ lâm kỳ hiệp xuống núi đi về hướng Đông, ra tới tận bờ biển Đông hải, đứng mặt biển mênh mông vô tận mà vẫn không dò ra chút tung tích gì về Cát Ngụ Nhân. Đứng trên bờ biển Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên chỉ tay về phía mây nước xa thẳm, hỏi hai bạn đồng hành:

- Vân Huynh và Đạo Huynh, tuy chúng ta không dò ra tung tích Cát đại hiệp, nhưng đã đến đây chúng ta có nên ra Thủy Vi Đảo, đấu với mục già họ Nhuế một keo hay chăng?

Cô Vân Đạo Trưởng cau mày chưa kịp đáp Vân Lão Ngự Nhân đã lắc đầu cản ngăn:

- Ngày Đại Hội Hoàng Đơn đã kề cận hà tất chúng ta phải gây thêm rắc rối làm gì để cho con mục già Đông Hải Kiều Bà lại chê chúng ta là đồ tức khí trẻ con!

Nghe nói, Trường Bạch Tử Đồ trợn tròn cặp mắt đỏ ngầu, giữa cổ cười hăng hắc nói:

- Lão chàì này coi thường Hùng Mỗ quá, xưa nay Hùng Mỗ chưa bao giờ tức khí bậy bạ kiêu đồ con trẻ như thế, chẳng qua chỉ vì mối thù của Bành lão hữu đến nay chưa được thanh toán, nên Hùng Mỗ mới căm hận, không chịu đựng nổi một ngày nào nữa mà định tìm cơ hội ra tay cho hả giận đấy thôi!

Nghe Hùng Đại Niên nhắc đến người bạn cũ đã thác oan, Cô Vân Đạo Trưởng và Vân Lão Ngự Nhân cũng đều lộ vẻ thương xót đưa mắt nhìn về phía mây nước xa xa, bùi ngùi xúc động...

Lớp lớp sóng biển dồn dập, cảnh ngư long biến hoá, thương hải tang điền, chính là tượng trưng cho muôn sự phú, quý cùng thông sống chết chìm, nổi của kiếp người có thể đổi thay trong chớp mắt! Vân Lão Ngư Nhân nhớ lại người bạn cũ, lúc sinh tiền biết bao hào tình cảm khái, bác học đa văn, thế mà chỉ vì tật hay nói để đến nỗi mang họa, bị bọn tiểu ma vô sỉ lợi dụng lúc bất ngờ phóng ngải độc ám hại! Nghĩ đến đây, lão bất giác thở dài ngâm ngùi nói:

- Mối thù của lão hữu Bành Hàm, chẳng riêng gì Hùng huynh nóng lòng thanh toán, ngay cả đền Cô Vân Đạo Trưởng, Bạch Nguyên Chương huynh và Vân mỗ đây cũng không lúc nào quên được! Chẳng qua kẻ hãm hại Bành huynh là tên tiểu ma Dong Cô Truy Hồn Mạnh Vũ, môn hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn lão quái, chớ đâu có liên quan gì đến thầy trò Đông Hải Kiều Bà và Hồng Y La Sát? Vả lại cũng cần phải dành ngày giờ từ đây trở về Thanh Lương Đài cho kịp. Hiện giờ đã gần đến ngày đại hội, nếu Hùng huynh nóng lòng báo thù như vậy, chỉ bằng chúng ta cùng kéo nhau trở về Hoàng Đơn đợi thầy trò lão quái Lôi Chấn Vũ đến nơi, chúng ta cũng chẳng cần phải tính toán song phương thắng bại ra sao cả, cứ ra tay hạ thủ để báo thù cho lão hữu Bành Hàm, xong về sau sẽ liệu mạng với bọn "Vực Ngoại Tam Hung". Lúc đó dù thịt nát xương tan cũng không oán thán!

Đối với ai chớ riêng Trường Bạch Tử Đà thì rất đồng ý với đề nghị này của Vân Lão Ngư Nhân, cho nên ba người dắt nhau lên đường về Hoàng Đơn, chuyện xảy ra ở đời thường thường oan gia hay đụng nhau nơi ngõ hẹp. Đúng lúc ba người đi đến Hoàng Đơn, thì đụng đầu ngay với bọn Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, cũng vừa từ vùng Miêu Cương tới dự hội!

Về phía quần hùng, chỉ có bọn ba người Hùng Đại Niên, Cô Vân Đạo Trưởng và Vân Lão Ngư Nhân, nhưng phía mặt quần tà thì đã oai võ hùng mạnh vô cùng!

Ngoại trừ thầy trò Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và bày ác thú. Nam Hoang Hạp Đạo Phí Nam Kỳ cũng dẫn Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh và năm, sáu đệ tử nữa đến. Trong số, còn có một lão già thanh dật, tóc dài chấm vai, mày bạc phiêu mang quần áo, giày mũ theo kiểu đời nhà Minh.

Đối với vị lão nhân thanh dật này, người khác thì không biết chứ riêng Động Đình Diệu Tẩu thì đã được hiểu một cách rất rõ ràng. Cho nên khi vừa thấy lão già, Vân Lão đã cau mày khẽ nói với hai bạn:

- Không khéo trong kỳ Đại Hội Hoàng Đơn này, phía chúng ta sẽ bị thất bại nặng nề mất! Vì chẳng hiểu tại sao vị ẩn hiệp "Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, lại nhập bọn với lũ hung tàn Đồng Cổ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạp Đạo như thế kia?

Giữa lúc đó, Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên đã trông thấy Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ kẻ thù ám hại Bành Hàm thì lập tức lão ta phùng phùng nổi giận, quên tất cả mọi sự lợi hại, lớn tiếng hăn học:

Lão Hùng này chẳng cần biết Đan Tâm Kiếm Khách hay Huyết Lệ Bố Y gì cả! Trước hết hãy lấy cái mạng chó của tên tiểu tặc Mạnh Vũ này để báo thù cho Bành lão hữu đã, rồi tính sau!

Mấy tiếng Bành lão hữu chưa dứt, thân hình Hùng Đại Niên đã vọt lên cao hơn một trượng, mười ngón tay như mười móc câu vận đủ nội gia chân lực, chụp thẳng xuống đầu Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ, lúc đó đang đứng bên cạnh Đồng Cổ Thiên Tôn lão quái!

Sơ sánh về thực lực, nhân số đối phương đã đông, cao thủ lại nhiều nên hành động bông bột của Hùng Đại Niên khiến Cô Vân Đạo Trưởng và Động Đình Diệu Tẩu đều lo sợ cho bạn bị nguy, vì vậy mà cả hai cũng phải liêu nhảy theo để tiếp ứng!

Lại nói, Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ, đã từng cùng Thái Y Ma Mật Ngạn, đồ đệ của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử lên đánh cấp độc xà dị thú của sư phụ chúng đem đến một chỗ kín đáo ẩn cư điều luyện để chuẩn bị tìm Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương báo thù, tại sao bây giờ hăn lại có mặt cùng sư phụ hăn ở đây?

Nguyên hai tên Mạnh Vũ và Mật Ngạn vốn đã dự tính sẽ dùng độc thú "Tam Trảo Kim Ngao" và ác xà "Thất Tinh Hồng", vừa mới điều luyện thuần thực; để đi Đông Hải, tìm Hồng Y La Sát trả mối thù Thiên Lam Độc kiêm chặt cụt bàn tay. Nhưng bỗng nhiên chúng gặp Phó Thiên Lan đi qua, bị con Anh Vũ Bích Linh của chàng mang theo dùng giới lễ lòn bịp khiến chúng phải hãi sợ, nhứt đầu nhứt óc, không dám sơ suất vọng động, mà phải núp kín trong sào huyết để điều luyện cho độc xà và ác thú được thuần thực thêm!

Trong khi đó, Đồng Cổ Thiên Tôn, vì thương nhớ đồ đệ nên lão ta dẫn Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh-đồ đệ của Nam Hoang Hạt Đạo-tới báo tin cho Mạnh Vũ và Mật Ngạn biết: Đã gần đến ngày Đại Hội Hoàng Sơn, không được gây sự xung đột với thầy trò Đông Hải Kiều Bà để làm hư đại cuộc, mà hãy cùng đến Hoàng Sơn hợp sức với quần tà đợi tiêu diệt hết bọn Bình Tung Tứ Hữu và Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngụ Nhân rồi sẽ xuất kỳ bất ý thanh toán nốt thầy trò Đông Hải Kiều Bà, như thế vừa báo được thù, lại vừa dứt trừ được hậu hoạn về sau này!

Trong bọn "Vực Ngoại Tam Hùng" Nam Hoang Hạt Đạo là một tên nhiều tính ganh ghét nhất. Ngoài mặt thì hăn hoà hợp với Đông Hải Kiều Bà. Nhưng trong thâm tâm rất đố kỵ mưu ma đầu này, cho nên hăn rất tán đồng ý kiến của Đồng Cổ Thiên Tôn và lập tức sai Phùng Tiểu Thanh đưa tin đi báo cho hai tên tiểu ma đầu biết nhưng lão lại dặn Tiểu Thanh

chỉ được phép cho một mình Mạnh Vũ biết rõ ý định sâu kín đó thôi, vì giữa sư phụ của Mật Ngạn, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử với Đông Hải Kiều Bà có tình giao hảo rất thân sợ Mật Ngạn tiết lộ lin tức sẽ gây đại biến!

Lôi Chấn Vũ, Phỉ Nam Kỳ tuy nghĩ như vậy, nhưng Phùng Tiểu Thanh và Mạnh Vũ đã biết rõ bản tính hung tàn và thù dai của Ma Mật Ngạn, đối với mối hận bị Hồng Y La Sát chặt bàn tay, cho nên cả hai tên nam nữ tiểu ma, đã đồng ý nói thực cho Mật Ngạn biết. Và quả nhiên, sau khi nghe rõ âm mưu trên, Ma Mật Ngạn đã cực lực tán thành. Hắn còn nói, nếu vạn nhất, khi chuyện xảy ra mà Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử không đồng ý, hắn sẽ đành liều thoát ly sư môn, yêu cầu Mạnh Vũ hoặc Phùng Tiểu Thanh giới thiệu gia nhập môn phái Nam Hoang Hạo Đạo hoặc Đồng Cô Thiên Tôn!

Do đó, Mạnh Vũ và Mật Ngạn mới cùng theo hai tên lão quái đến Hoàng Sơn. Riêng tên Ma Mật Ngạn dọc đường mắc bận tìm thức ăn đặc biệt để nuôi con độc xà "Thất Tinh Hồng" nên hắn chậm chân đến sau một chút mà chưa có mặt trong bọn quần tà hiện tại!

Nào ngờ khi vừa đến Hoàng Sơn thì đụng đầu ngay ba vị trong nhóm "Binh Tung Tứ Hữu" và Mạnh Vũ đã bị đối phương ra tay tấn công lập tức!

Dừng nói gì Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ cơ hồ không kịp đề phòng, mà ngay cả đến hai tên lão quái cũng không ngờ đối phương lại dám cả gan, vừa thấy mặt đã ra tay hạ độc thủ liền như vậy!

Nhất là nội gia chân lực của Trường Bạch Tử Đồ thâm hậu vô cùng, lại gặp giữa lúc nóng giận, từ trên cao đổ xuống oai lực càng tăng thêm mấy phần nữa! Cho nên, Minh Vũ đã bị luống cuống, đỡ tay không kịp lâm vào cảnh nguy khốn hiểm nghèo!

Riêng bọn sáu thầy trò Nam Hoang Hạo Đạo, người nào người nấy đều mù cả hai mắt, tuy có được thính giác thiên phú đặc biệt, nhưng phần thì chưa hoàn toàn hiểu rõ thực trạng hiện tại, phần thì cho rằng võ học của thầy trò Lôi Chấn Vũ đã vào hàng tuyệt luân, mà đối phương, ngoại trừ Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngưu Nhân, không có một tay cao thủ đặc biệt nào! Cho nên cả sáu thầy trò "Đạo Mù" đều đứng khoanh tay bất động với vẻ kêu ngạo tự đắc!

Còn Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, thì mặt lạnh như tiền hai cánh tay áo rộng buông xuôi, không thốt nửa lời. Chỉ có một mình Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ là lo lắng cho đứa học trò yêu dấu nên lão ta vội vàng vùng mạnh hai cánh tay rộng, phát ra một luồng cương phong, xé gió đẩy về phía Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên đang lơ lửng trên không!

Nhưng luồng tụ phong của lão quái Lôi Chấn Vũ vừa cuộn cuộn tung ra thì Động Đình

Điều Tẩu và Vân Lão Ngư Nhân đã song song nhảy đến, bốn chưởng cùng vung lên, đưa ra bốn đạo chưởng lực phách không nội gia mạnh mẽ tuyệt luân ngăn chặn luồng tự phong của Lôi Chấn Vũ. Chưởng phong của đôi bên ngang nhau, kẻ tám lạng, người nửa cân. Do đó Trường Bạch Tử Đồ không bị cản trở, mà vẫn chụp xuống đầu Mạnh Vũ.

Tài nghệ của Mạnh Vũ tuy cũng khá, không đến nỗi kém cỏi nhưng vì bị Hùng Đại Niên ra tay chớp nhoáng, khiến hấn luồng cuống không kịp tránh né, buộc lòng phải tự công lực toàn thân vận lên song chưởng đón đỡ cường lực của đôi phương với chiêu thức "Song Thủ Thác Thiên"!

Một bên tức giận ra tay tận lực, một bên vội vàng ứng phó bảo vệ. Hơn nữa, công lực của Hùng Đại Niên lại cao hơn. Mạnh Vũ nhiều. Nên khi hai luồng chưởng phong vừa chạm nhau, Mạnh Vũ gào lên một tiếng thảm thiết, mắt đổ hào quang, máu lên miệng và bị bắn văng ra ngoài xa bảy, tám thước!

Đến lúc này Nam Hoang Hạng Đạo mới cảm thấy sự xảy ra là nguy hiểm, nên lão ta vội rút cây "Tiêu Hồn Bảo Trượng" oai chấn Nam Hoang, cầm sẵn nơi tay và lắng tai nghe ngóng chuẩn bị kịp thời ra tay đối phó!

Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ cũng chụp vội hai chiếc Chung đồng lớn, nặng gần trăm cân. Thanh Lưu Vân kiếm của Cô Vân Đạo Trưởng cũng được rút ra khỏi bao một tiếng "soạt", kiếm khí lạnh lẽo ghê hồn; Chiếc "Lưới tơ đen" một môn ám khí độc môn kỳ tuyệt ít khi dùng tới của Động Đình Điều Tẩu cũng được lão ta cầm sẵn nơi tay. Và một trận giang hồ ác chiến thật nát xương rơi, trời long đất lở sắp sửa bắt đầu!

Riêng Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên thấy Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ vẫn chưa bị chưởng lực của lão ta đập chết, lão nhớ đến thảm trạng của người bạn già bị chết oan ức đau đớn bởi ngải độc Miêu Cương, nên lão ta lại một lần nữa tung mình chồm về phía kẻ thù.

Không ngờ, khi thân binh của Hùng Đại Niên vừa vọt lên với thân pháp "Long Du Thương Hải" bỗng nhiên bị luồng kinh khí vô hình vừa nhu hòa vừa mạnh mẽ, từ bên cạnh bồi ra chặn đứng lại và còn đẩy thân hình ông ta lạng ra xa hàng bốn năm thước!

Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên hốt hoảng kinh hãi, không biết trong số đối phương, người nào có công lực tuyệt luân như vậy? Cho nên khi hạ chân xuống đất, lão liền quay mắt nhìn và kịp thời trông thấy hai ông tay áo rộng của Đan Tâm Kiếm Khách đang từ từ hạ xuống, đồng thời, vị kiếm khách tỏ vẻ tươi cười chậm rãi nói:

- Mạnh Vũ chưa bị táng mạng ngay nhưng hấn đã bị ứ máu trào lên tận cổ và mặt mũi xám ngắt, chứng tỏ trong lục phủ ngũ tạng ít nhất cũng đập nát một hai hộ phận, Hùng Đại

Hiệp đã có nhiệt tình vì bạn và như thế cũng kể như đã thanh toán xong mối thù rồi bất tất phải...

Động Đình Điều Tẩu thấy Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân quả nhiên đã đứng về phía quần tà, thì bất giác lã cũng nổi lòng căm phẫn, dựng cặp trường mi, chận lời Như Thiên Hân lớn tiếng hỏi:

- Như Đại Hiệp là một bậc trung trinh tiết nghĩa được người đời kính phục, nhất là Đại Hiệp đã được những kẻ giang hồ đồng đạo có huyết tính khảng khái suy tôn lên địa vị Thái Đơn Bắc Đẩu đứng đầu trong giới võ lâm đương thời! Với tiếng tăm oai vọng ấy tất nhiên Đại Hiệp phải phân biệt rõ được chính tà trong đục chứ? Lần trước, lúc Vân mỗ cùng lão đệ Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cô nương đến Đan Tâm Bích bái yết. Như đại Hiệp đã hứa nhận đến tiết Trùng Dương sẽ xuất đơn . chủ trì chính nghĩa giang hồ! Đến nay không hiểu vì sao đại hiệp lại bỗng đứng đối ý, làm chuyện trái ngược đạo lý khiến Vân mỗ không sao rõ được nguyên do, vậy xin Đại Hiệp vui lòng giải thích cho chúng tôi khỏi thắc mắc?

Bọn Nam Hoang Hạng Đạo và Đồng Cờ Thiên Tôn tuy mời được Đan Tâm Kiếm Khách cùng đi nhưng mới dọc đường lúc nào nét mặt ông ta cũng lạnh lùng như băng tuyết khiến người ngoài không hiểu ông đang nghĩ ngợi toan tính gì?

Vì vậy những lời lẽ trách cứ nghiêm chỉnh của Động Đình Điều Tẩu vừa rồi, chẳng những Cô Vân Đạo Trưởng và Trường Bạch Tử Đồ nóng lòng muốn nghe Đan Tâm Kiếm Khách hồi đáp mà cả thầy trò lũ ma đầu cũng đều ngưng thần chú ý nghe xem ông ta trả lời ra sao?

Như Thiên Hân thấy đấu trường bỗng nhiên im lặng phăng phắc, lão ta liền đảo mắt nhìn qua một vòng, rồi vẫn nét mặt thản nhiên lạnh lùng cất giọng ngâm bốn câu thơ:

*Dấu thác khôn quên cội chủ ân,
Trọn đời chỉ phục vết châu ngân.
Để rơi thiết kiếm tay người khác.
Đại Hội Hoàng Sơn Vạn Kiếp môn!*

Bài thơ này chính là bát thơ Phó Thiên Lân đã đọc thấy trên vách đá Cửu Tử động, nhưng Như Thiên Hân đã đổi ba chữ "Vào tay giặc" ở câu thứ ba thành ba chữ "Tay người khác" hình như để chứng tỏ lão ta đã đứng hẳn về phía quần tà...!

Thì ý rất rõ ràng khiến hai tên ma đầu Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn nghe xong tên nào tên nấy lộ vẻ hớn hở vô cùng! Còn bọn Vân Lão Ngư Nhân thì tức giận tràn hông! Nhất là con người có tính nóng nảy và thẳng thắn như Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên thì lại càng tức giận đến nỗi râu tóc dựng ngược. Lão ta hầm hầm trợn mắt nhìn Như Thiên Hân quát mắng:

- Như Thiên Hân, ông thực là một người uổng danh võ lâm thiên hạ kính phục bấy nay, không xứng đáng với danh hiệu "Huyết Lệ Bồ Y Đan Tâm Kiếm Khách" nữa, mà chỉ đáng mặt kiếm khách tầm thường như phường giá áo túi cơm thôi!

Nghe những lời mắng nhiếc. Như Thiên Hân chỉ nhìn Trường Bạch Tửu Đồ cười lạt không nói gì, Riêng Nam Hoang Hạt Đạo Phỉ Nam Kỳ, vì hắn có ý định thừa dịp Đại Hội Hoàng Đơn, chẳng những tiêu diệt hết các nhân vật chính phái mà hắn còn muốn thừa cơ ám hại luôn cả Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm cùng Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, thôn tính "Vực Ngoại Tam Hung" sát cánh với Đồng Cổ Thiên Tôn, làm bá chủ vĩnh viễn tại vùng Nam Hoang! Cho nên hắn cố ý lấy lòng Như Thiên Hân bằng cách quát mắng Hùng Đại Niên:

- Tên cuồng đồ hỗn láo kia mi không nghe người đời có nói: "Biết thời thế mới là kẻ tuấn kiệt" hay sao? Như Đại hiệp đây là người biết nhìn xa thấy rộng, thuận thế thừa thời, xứng đáng một kẻ anh hùng hào kiệt chân chính! Mi là thá gì mà dám buông lời hỗn láo khinh miệt như thế?

Bón tiếng "Hỗn láo khinh miệt" vừa dứt, cây "Tiêu Hồn Bảo Trượng" trong tay lão quái đạo đã nhằm ngay huyết "Thất Khảm" yếu hại trên ngực Trường Bạch Tửu Đồ điểm tới! Thủ pháp nhanh nhẹn và lối nhận huyết chuẩn xác của lão quái đạo chẳng khác người có cặp mắt sáng, khiến ai nấy đều phải kính phục vô cùng!

Nhất là khi đầu gậy còn cách mục tiêu ba thước, đã phát ra một luồng âm phong lạnh buốt xoáy vào tim, khiến Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên cũng phải hốt hoảng kinh hãi thì triển liên tiếp hai thân pháp tuyệt học "Thoát Bào Nhượng Vị" và "Đảo Thái Tam Tinh" mới tránh nổi một gậy nguy hiểm giết người đời!

Nam Hoang Hạt Đạo điểm trật một gậy lão ta lại nghe tiếng gió, tìm vị trí đối phương, vùng bảo trượng sử dụng liên tiếp ba tuyệt chiêu kỳ ảo "Sương Kiều Mạch Lộ", "Huy Trương Khu Long" (Vùng gậy đuổi rồng) và "Trường Xà nhập Động" với lối biến hóa nhanh như điện chớp, dồn Hùng Đại Niên vào trong vòng trượng ảnh loang loáng, tỏa ra những luồng âm phong lạnh buốt, oai thế tuyệt luân!

Trong nhóm "Vực Ngoại Tam Hung" tên nào tên nấy đều có võ công độc đáo, danh bất hư truyền. Còn Võ công của Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên vốn đã không bằng

Nam Hoang Hạng Đạo, hơn nửa lại gặp lúc chân tay không, cho nên vừa bắt đầu trận đấu, đã thấy thua sút và bị dồn ép, chân tay luống cuống!

Thấy vậy, Động Đình Điều Tẩu khẽ nói với Cô Vân Đạo Trưởng:

- Như Thiên Hân tuy tiếp trợ quân tà, nhưng chưa đến ngày Đại Hội Hoàng Sơn, chắc lão ta chưa chịu ra tay can thiệp đâu! Bây giờ việc đã xảy ra như thế này chúng ta cũng đành liều với sự may rủi vậy! Đạo Trưởng hãy dùng thanh "Lưu Vân Thần Kiếm" giám thị tên lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn để tiểu đệ nhảy ra giúp sức Hùng huynh đấu với tên "Quái Đạo Mù" này xem sao!

Cô Vân Đạo Trưởng vừa gật đầu hội ý, thì Vân Lão Ngư Nhân đã tung mình nhảy ra, lớn tiếng quát:

- Bốn tiếng "Vực Ngoại Tam Hung" oai chấn tám cõi của các người thực uống xứng mà chỉ đáng gọi là một lũ hung đồ thừa võ khí ăn hiếp kẻ tay không thôi! Tên "Đạo Mù" kia, mi hãy chú ý nếm thử mùi vị loại vũ khí độc môn của lão chài xem sao?

Theo liền tiếng quát của Vân Lão Ngư Nhân một tấm lưới dẹt bằng loại tơ đen bền chắc đao kiếm chặt không đứt đã tạo thành một đám hắc vân rộng lớn hơn một trượng vuông từ trên đầu Nam Hoang Hạng Đạo trùm xuống!

Nam Hoang Hạng Đạo thấy bên địch có người ra cứu viện, lại nghe nói loại binh khí độc môn khiến lão ta cũng phải e dè thu thế tạm để cho Hùng Đại Niên thoát thân ra ngoài vòng trượng ảnh.

Nhưng lão ta chỉ nghe tiếng loại binh khí từ trên không chụp xuống giữa đầu, phát ra những tiếng gió kỳ dị, không phải tiếng đao kiếm, cũng không phải tiếng chùy gậy, khiến lão ta không nhận ra được là loại binh khí đặc biệt gì?

Đã không rõ địch thế nên Nam Hoang Hạng Đạo cũng không muốn đem thân mình ra thí nghiệm nguy hiểm, lão ta vội lắc mình nhảy lui thoát khỏi tầm tiếng gió của binh khí đối phương! Với võ công của lão ta như vậy, khi nào lão ta chịu lép vế, cho nên, vừa hạ chân, lão ta lại lẹ làng tiến lên nhanh như điện chớp, cây bảo trượng trong tay hần sử dụng tiếp theo chiêu thức "Lực Đảo Hoàng Long"-một chiêu có thể tùy ý biến hoá tấn công truy kích, khiến đối phương rất khó tránh-điểm ngay vào giữa rốn địch thủ, định bức đối phương phải chống đỡ để thừa dịp nhận xem đối phương dùng loại binh khí gì hầu tìm cách thủ thắng!

Tấm lưới của Vân Lão Ngư Nhân quả có oai lực diệu dụng vô cùng! Sau khi tung lưới không chụp trúng mục tiêu lại thấy Nam Hoang Hạng Đạo liêu lĩnh múa gậy điểm tới, Vân Lão Ngư Nhân bất giác mừng thầm trong bụng, lão đột nhiên co chân phải về, thân hình lui lại

phía sau ba thước mượn đà vận lực lên hai cánh tay, giật mạnh tấm lưới cho thu lại, túm chặt lấy đầu gậy của đối phương!

Lúc đó, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đứng bên xem trận đấu, thấy công lực của Nam Hoang Hạng Đạo nguyên đã trội hơn Vân Lão Ngư Nhân nhưng vì khuyết điểm cặp mắt bị mù, không nhận ra loại binh khí kỳ dị của đối phương đang dùng, để đến nỗi bị lâm vào thế bất lợi nên lão vội lớn tiếng nhắc nhở đồng bọn:

- Phí huynh hãy cẩn thận, binh khí của lão già đó là một tấm lưới cá!

Hai tiếng "Lưới cá" vừa vọt vào tai, tuy Nam Hoang Hạng Đạo đã nhận ra và biết cách phá giải nhưng giữa lúc ấy lão cũng đã nghe tiếng lưới của đối phương đang thu lại thì lão biết rằng, cây "Tiêu Hồn Bảo Trượng", oai chấn bát hoang của mình, nếu đề tấm lưới của đối phương cuộn được, thế nào cũng bị giật mất, và tiếng tăm cũng bị chôn vùi theo!

Những người võ công đã luyện tới mức thâm hậu phần nhiều đều giỏi tùy cơ ứng biến trong những lúc nguy hiểm phải đối phó cấp thời! Nam Hoang Hạng Đạo tuy đã lâm vào cảnh bị địch kiềm hãm, sắp thua, nhưng lão ta vẫn trấn định được tâm thần không chút rối loạn! Và trong giây phút thập phần nguy hiểm ấy, lão ta bỗng tìm được phương pháp phá giải bằng cách vận công, tụ khí đan điền há miệng thối ra một luồng "Đạo Gia Tiên Cương Khí" hùng mạnh vô cùng!

"Tấm lưới tơ đen" của Vân Lão Ngư Nhân đang thu lại sắp cuộn được đầu gậy của đối phương, thì bỗng nhiên bị luồng "Tiên Thiên Cương Khí" của Nam Hoang Hạng Đạo thổi mạnh làm cho bung ra! Thừa dịp đó lão quái đạo rút đầu gậy khỏi miệng lưới rồi vẫn thuận đà đâm thẳng vào giữa rốn đối phương, đồng thời tay tả lão ta bồi thêm một đòn "Thất Bộ Phách Không Chương Lực".

Phương pháp hoá giải tuyệt diệu của lão quái đạo khiến các tay cao thủ võ lâm dự trận đều phải lác mắt kinh phục

Lúc đó, Vân Lão Ngư Nhân buộc lòng phải dùng chiêu thức "Đàn khê Hắc Mã" búng người lui về phía sau để tránh né, Nam Hoang Hạng Đạo vẫn nhanh nhẹ chồm theo bèn gót, từ phút này trở đi, lão quái đạo chiếm được ưu thế dồn Động Đình Điều Tẩu vào trong vòng trượng ảnh loang loáng phủ kín chẳng khác một trận mưa rào gió bão, mỗi một chiêu thức kèm theo cũng xoáy tít như sấm sét vang dội.

Từ khi Động Đình Điều Tẩu Vân Cửu Cao lại bị Nam Hoang Hạng Đạo vận dụng "Tiêu Hồn Bảo Trượng" dồn vào thế bị động khiến Cô Vân Đạo Trưởng đang cầm "Lưu Vân Kiếm" đứng lược trận bên cạnh cũng cảm thấy lo lắng, bồn chồn khó xử! Vì mình không ra tay giúp đỡ, thì chỉ độ hơn một trăm chiêu nữa tiếng tăm của Vân Lão Ngư Nhân sẽ bị Phó

theo dòng nước! Còn nếu mình nhảy ra thế nào đối phương cũng có người cản trở gây thành cuộc hỗn chiến khó lòng tránh khỏi!

Giữa lúc Cô Vân Đạo Trưởng đang suy nghĩ toan tính, Nam Hoang Hạo Đạo bỗng cất tiếng cười sằng sặc kiêu ngạo:

- Lũ vô tri chúng bay hãy mở mắt mà coi Nam Hoang tuyệt học, độc môn sáng chế của Phỉ Nam Kỳ đây!

Tiếng nói của lão quái đạo vừa dứt, tuyệt học của y được thi triển lập tức. Phó Trương pháp "Tiểu Chư Thiên Lôi Đình" của hần xưa nay chỉ dùng để đối phó khi gặp kình địch đã được hần thi triển đến mức tinh vi tuyệt diệu khiến cảnh tượng chung quanh như chìm trong một trận mưa giông gió bão, sấm sét đùng đùng! Mỗi một đường gây của quái đạo tung ra đều kỳ bí tuyệt luân trái hẳn lẽ thường, khiến đối phương không biết đường nào mà chống đỡ tránh né!

Trương pháp "Tiểu Chư Thiên Lôi Đình" của lão quái vừa thi triển, thì tấm lưới tơ đen của Động Đình Diệu Tẩu cũng lập tức bị thu hẹp và mất vẻ linh hoạt ngay. Nhất là lão quái đạo lại có ý cầu thắng mau lẹ bằng cách luôn luôn dùng tay trái phóng ra những luồng "Vô phong âm chỉ" một tuyệt kỹ nội gia rất khó luyện, xuyên qua bóng gây, nhằm xoáy vào những huyết đạo yếu hại khắp châu thân Động Đình Diệu Tẩu!

Vì không muốn để cho mọi người thấy Vân Lão Ngư Nhân lộ vẻ thua sút, nên Cô Vân Đạo Trưởng vội múa kiếm, vừa nhảy ra vừa cất tiếng cười khanh khách, nói:

- Mấy đường gây tầm thường và vài ngọn "Vô Phong âm Chỉ" độc ác của lão đạo mù họ Phỉ, đâu cao gì đáng gì gọi là võ lâm tuyệt học, quỷ khắp thần kinh mà khoe mẽ! Bàn đạo xin dùng thanh "Lưu Vân Kiếm" này để lãnh giáo vài trăm hiệp xem sao?

Theo liền với tiếng nói thanh "Lưu Vân Kiếm" trong tay Cô Vân Đạo Trưởng đã tỏa ánh sáng chói lọi, từ ngoài xa ba trượng lao vun vút vào trận!

Nhưng Khi thân hình Cô Vân Đạo Trưởng vừa phóng ra, thì Đồng Cô Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ cũng đã quát một tiếng như hôe rống, hai chiếc trống đồng to lớn trong tay lão ta, đập vào nhau thật mạnh, vang lên "ình ình" như tiếng sấm động, rung rinh cả núi rừng; đồng thời thân hình lão ta cũng vọt ra đón chặn đối phương.

Trương Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên thấy vậy cũng không chịu khoanh tay, vội nạp khí, ngưng thần tụ công định tung mình vọt ra!

Giữa lúc trận hỗn chiến sắp sửa bắt đầu vị kiếm khách ẩn hiệp đứng dự khán từ đầu, bỗng vung hai ống tay áo dài rộng sang hai bên, phát ra hai luồng cương phong vô hình với sức hùng hậu tuyệt luân!

Luồng cương phong bên tả, chặn ngay khoảnh giữa Lôi Chấn Vũ và Cô Vân Đạo Trưởng, khiến cả hai người như đụng phải bức tường vô hình dội ngược lại rồi rớt xuống đất, không thể nào hợp thủ giao đấu được nữa!

Còn luồng cương phong bên phải, đẩy bắn Nam Hoang Hạc Đạo và Động Đình Điều Tẩu mỗi người phải thối lui về phía sau ba bước!

Hành động bất thành linh của Đan Tâm Kiếm Khách, khiến không ai liệu đoán được vị kỳ nhân cái thế tính nét kỳ quặc có dụng ý gì? Giải hòa hai bên chăng? Hay muốn ra tay trợ lực một bên nào chăng?

Do đó, tất cả mọi người thuộc hai phe, đều nhất tề ngừng đưa mắt hướng về phía Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, chờ xem thái độ của ông ta ra sao?

Như Thiên Hân thấy mọi người đều ễa ngừng tay giao thủ ông ta mới lộ vẻ hòa nhã nhìn mọi người chậm rãi nói:

- Hai phe các người đã ước định gặp nhau tại Đại Hội Hoàng Đơn vào ngày mừng chín tháng chín sắp tới. Hiện ngày đó cũng đã gần kề, hà tất các người phải vì chuyện tức khí nhỏ mọn mà xung đột đâm đá loạn xạ ngẫu như thế? Lão phu khuyên các người hãy tạm ngừng tay, đợi đến đúng ngày Trùng Dương gặp nhau tại Thanh Lương Đài sẽ trở hết sở năng phân định thắng bại, như vậy mới xứng đáng là gương mẫu cho võ lâm hậu thế chứ!

Nói tới đây, ông ta quay về phía "Bình Tung Tam Hữu" tươi cười tiếp lời hỏi:

- Nếu ba vị cho lời lão phu là phải, thì xin hãy tạm biệt cho đến Trùng Dương sẽ gặp lại trên Thanh Lương Đài, có được chăng?

Lúc này, Vân Lão Ngư Nhân và Trường Bạch Tử Đồ đã có ý bất bình về hành động của Như Thiên Hân, nên không thèm trả lời ông ta. Riêng Cô Vân Đạo Trưởng vẫn giữ thái độ khiêm nhã ứng thanh đáp:

- Anh em bàn đạo, xin tuân lời Như Đại Hiệp...

Nhưng Cô Vân Đạo Trưởng chưa dứt lời thì Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên đã cất tiếng oang oang ngắt ngang:

- Bình Tung Ngũ Hữu xưa nay chỉ kính trọng những trung thần hiếu tử và "Tuân theo" những điều hợp thiên lý nhân tình mà thôi. Như thiên Hân đã hành động trái ngược lẽ phải, đứng chung hàng ngũ với bọn gian tà, tự huỷ chiêu chữ vàng: "Huyết Lệ Bối Y Đan Tâm Kiếm Khách" của ông ta, thì chúng ta còn "Kính trọng" ông ta ở điểm nào? Và "Tuân tùng" vì cái gì nữa? Còn nếu chúng có tự ý tạm ngưng,, chờ mấy hôm nữa sẽ tái đấu thì cũng được!

Nghe nói, Như Thiên Hân vẫn bình tĩnh như thường, không tỏ ý buồn giận chỉ khẽ mỉm cười, quay sang phía Đồng Cổ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạp Đạo tiếp tục nói:

Ý kiến của hai vị Lôi; Phí Nhân huynh như thế nào ? Các vị có đồng ý chăng?

Cả hai tên lão quái đều có ý khiếp phục oai lực của Như Thiên Hân, vì chính chúng đã được thấy tận mắt vị kỳ nhân quái khách này hai lần chỉ khẽ vung tay mà đã bộc lộ những ngón thần công đến mức siêu tuyệt danh bất hư truyền. Hơn nữa chúng lại đang nắm giữ trong tay khúc kiếm gãy có điểm "Châu ngân" làm vật uy hiếp tinh thần không sợ ông ta thất hứa, nên chúng đồng thanh đáp:

- Xin Như Đại Hiệp cứ tự tiện phân phó chúng tôi xin tuân mệnh.

Thế là cuộc xung đột hiện thời, kể tạm ngưng. Nhưng bất ngờ, lúc đó mấy con ác thú do Đồng Cổ Thiên Tôn dẫn theo, bỗng nhiên chúng đều nhe nanh múa vuốt, mắt lộ hung quang rồi nhất loạt nhảy chồm về phía "Đình Trung Tam Hữu" nhanh như những luồng điện chớp!

Lời nói của Như Thiên Hân không sai. Quả nhiên sau khi Song Cổ Truy Hồn Mạch Vũ bị Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên tức giận đánh trúng một chưởng tạng phủ của hắn đã bị thương rất nặng. May nhờ uống một viên linh dược của sư phụ hắn nên mới gắng gượng giữ được chút hơi thừa còn lại. Và giữa lúc trận đấu sắp kết thúc, hắn ta biết vô phương sống sót nên hắn đã cố vận chút hơi thừa còn lại, thổ ra một búng máu đen, rồi xuất phát hiệu lệnh sai bày thú xông ra báo thù!

Bọn "Vực Ngoại Tam Hung" đối với cuộc Đại Hội Hoàng Sơn, chúng coi rất quan trọng cho nên Đồng Cổ Thiên Tôn có nuôi nhiều loại ác thú, nhưng lão ta chỉ chọn theo ba con rất tinh nhuệ: Một con tên gọi "Tam Trảo Kim Ngao" (đó ba chân) chính là con thú Mạnh Vũ đã ăn cắp trốn đi với tên Mật Ngạn; Một con tên gọi "Kim Tinh Hầu" có sức mạnh vô song, toàn thân cứng như một khối thép nguội, bảo đao bảo kiếm cũng không chém đứt, còn một con nữa tức con "Vượn trắng" tuy trông rất tầm thường, nhưng hình như Lôi Chấn Vũ rất yêu thích con dị thú này!

- Lúc còn ở nhà, Mạnh Vũ nguyên là một đồ đệ phụ trách huấn luyện bày thú của Lôi Vấn Vũ. Cho nên hiệu lệnh của hắn được phát xuất trong lúc hắn sắp chết đã có một oai lực và sức linh hiệu vô cùng! Chỉ thấy một lớp bụi vàng mờ, một vệt khói trắng và một bóng hình to lớn màu vàng sậm, đồng một lượt xẹt về phía "Đình Trung Tam Hữu" kèm theo những tiếng rống và gầm gừ, ghê rợn!

Nào ngờ, khi ba ác thú vừa chồm tới thì lập tức trên không có tiếng chim kêu trong vút và kỳ dị như tiếng chim Phượng Hoàng kêu hót. Đồng thời bóng hai quái đồ to lớn

đã xuất hiện. Toàn thân hai quái điều đều một màu vàng lợt, chúng bay lượn lên xuống trên một khoảng cao hơn mười trượng, và ngó xuống như có ý sẵn sàng bảo vệ những người trong nhóm “Bình Tung Tam Hữu”!

Thoạt nghe tiếng chim kêu, Đồng Cổ Thiên Tôn đã biến ngay sắc mặt, con “Tam Trảo Kim Ngao” một trong số ba ác thú, đang đà lao đi cũng tự nhiên rớt xuống toàn thân co dúm ngược mắt nhìn lên không lộ vẻ sợ hãi!

Riêng con “Kim Tinh Hầu” và con “Vượn trắng” vẫn hung hăng chồm tới hình như không thèm chú ý đến hai quái điều bay lượn trên không!

Con “Kim Tinh Hầu” chồm ngay tới chỗ Trường Bạch Tử Đồ đang đứng. Mặc dầu năm trước vị đại hiệp này đã bị vây khốn trong “Bách Thú Nham” và nếm thử lợi hại ác thú suốt mấy ngày trong “Bách Thú Trận” nhưng vì ông ta vốn là người có tính cương cường không chịu tránh né, cho nên khi ác thú vừa chồm tới ông ta đã quát lớn một tiếng, ngưng tụ thần công, tung một chưởng phách không với cả mười hai thành công lực về phía ác thú!

Nào ngờ, con “Kim Tinh Hầu” này không như Mạnh Vũ chỉ mới đỡ một chưởng đã bị trọng thương. Trái lại, nó bị luồng cương khí nội gia hùng hậu của Hùng Đại Niên đánh trúng ngay giữa ngực mà không hề hấn gì, vẫn gầm gừ, há miệng lớn như chiếc chậu máu, bộ lông vàng xù lên tua tủa như những cây kim, và lao thẳng vào giữa ngực Hùng Đại Niên!

Trong lúc Trường Bạch Tử Đồ lâm nguy, thì Cô Vân Đạo Trưởng cũng gặp điều bất trắc! Vì khi thấy con “Vượn Trắng” chồm tới, Cô Vân Đạo Trưởng đã nhận ra con thú này tuy nhỏ bé và tầm thường nhưng có vẻ rất lợi hại, nên ông vội múa “Lưu Vân Kiếm” sử dụng thế “Đạp Triền Xuân Vân” tạo thành một bức tường ánh sáng bạc phía trước mặt để ngăn chặn quái thú!

Thanh “Lưu Vân Kiếm” Tuy đã được sắp hạng cuối cùng trong số năm cây bảo kiếm nên khi đã tạo thành bức tường kiếm quang Cô Vân Đạo Trưởng đã có ý coi thường, và cho rằng thể nào con “Vượn Trắng” cũng sợ hãi tháo lui, và ông ta sẽ nắm được dịp thi triển tuyệt học tiêu diệt con ác thú này!

Nào ngờ vũ trụ rộng lớn, chuyện lạ vô cùng, có từng trải một việc, mới khôn thêm một chút. Đó là khi gặp luồng kiếm quang. Con “Vượn trắng” lại vẫn ngang nhiên không sợ hãi mà chỉ khê dơ cánh tay trái lên gạt một cái, tay phải vươn dài gấp đôi, luồn qua vầng kiếm quang vồ thẳng vào mặt Cô Vân Đạo Trưởng!

Vân Lão Ngư Nhân đứng bên cạnh, thấy vậy vội tung tấm lưới cá tỏa về phía trước mặt Cô Vân Đạo Trưởng như vầng mây đen thu gọn thân hình con bạch viên kỳ dị vào trong lưới!

Con Bạch Viên rú lên một tiếng giận dữ hai tay giựt mạnh một cái tấ m “Lưới tơ đen” rất bền chắc của Vân Lão Ngư Nhân đã bị nó xé rách một lỗ nhỏ, và thu hình định chui ra!

Giữa lúc hai ác thú đang hung hăng làm dữ, thì cặp linh điều bay lượn trên không cũng chập cánh lao xuống đem theo những trận gió ào ào như cơn lốc xoáy mạnh!

Nhưng rồi...

Bỗng nhiên một tiếng rú cao vút như xoáy tận mây xanh được xuất phát từ nơi cửa miệng Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân. Nghe tiếng rú cặp linh cầm liền vô cánh chao mình đảo lên không rồi biến mất trong lớp mây trắng...

Kể cũng quái lạ một con bạch viên kỳ dị, không sợ “Lưu Vân Bảo Kiếm” của Cô Vân Đạo Trưởng và xé rách được lưới của Vân Lão Ngư Nhân cùng một con “Kim Tinh Hầu” chịu đựng nổi chưởng lực hùng hậu của Trường Bạch Tử Đồ, lúc đầu mới nghe tiếng hót của cặp linh điều chúng không tỏ vẻ sợ hãi nhưng đến nay, chỉ nghe một tiếng hú của Đan Tâm Kiếm Khách, chúng đã kinh hãi hết hồn, chạy lủi về nép bên cạnh cạnh chủ chúng là Đồng Cổ Thiên Tôn, co dúm thân hình không dám nhúc nhích! Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ thực không ngờ được rằng Đan Tâm Kiếm Khách lại có tài phục thù giỏi đến như thế, nên hấn ta vội vàng làm ra vẻ cố ý, đánh ra mỗi con thú một chưởng và quát mắng:

- Mạnh Vũ tự nó làm bậy, tội đáng chết lắm nhưng có muốn trả thù thì chờ mấy hôm nữa cũng chưa muộn tại sao chúng bay lại hấp tấp như thế? Nếu không ngoan ngoãn nghe lời thử coi chúng bay được bao nhiêu hơi sức để chịu nổi với tiếng hú do “Càn Nguyên Cang Khí” của Như đại Hiệp?

Nghe lão quái nói Như Thiên Hân vẫn giữ nét mặt lạnh lùng không lộ vẻ buồn vui, chỉ chậm rãi nói:

Còn có mấy ngày nữa là đến kỳ Đại hội Trùng Dương việc gì mà đôi bên cố chấp xô xát nhau trước kỳ hạn để giang hồ cười chê như thế?

Tới đây ông ta quay sang phía Cô Vân Đạo Trưởng nói tiếp:

- Nếu ba vị chịu nghe lời khuyên của Như mỗ thì xin tạm biệt và sẽ tái ngộ trên Thanh Lương Đài trong ít lâu nữa!

Cô Vân Đạo Trưởng cũng tự biết hiện thời thực lực phe mình cũng không thể địch lại đối phương. Hơn nữa Song Cổ Truy hồn Mạnh Vũ đã chết bởi tay Hùng Đại Niên, mối thù của lão hữu “Vạn Bắc Thư Sinh” Bành Hàm xem như đã được thanh toán! Do đó lão liền đưa mắt nhìn hai bạn ngầm trao đổi ý kiến, rồi cả ba đều mặt lạnh như tiền thi triển khinh công chạy đi như bay biến, không ai thềm nói nửa lời với Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên

Hân một người xem như còn có đôi phần chính nghĩa nhưng đã vào hùa với bọn hung tà Nam Hoang Hạp Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn!

Đến khi họ vượt qua mấy ngọn núi cao thì gặp bọn ba người Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương cùng Phó Thiên lân và Nhân Thu Thủy đang đứng trông ngóng trên đỉnh Thanh Lương Đài!

Sau khi gặp nhau, Nhân thu Thủy nghe nói Đồng Cổ Thiên Tôn đã đến Hoàng Đơn và Song cô Truy Hồn Mạnh Vũ đã bị Hùng Đại Niên tung chưởng đánh chết thì nàng hơi có vẻ mừng, nhưng sau đó nàng lại hấp tấp hỏi Vân Lão Ngư Nhân:

- Vân Lão tiên bối có thấy bọn Đồng Cổ Thiên Tôn đem theo một con Anh Vũ màu lục biết nói tiếng người không?

Nghe hỏi, Vân Lão Ngư Nhân ngẩn người lắc đầu, Nhân Thu Thủy bèn lộ vẻ thất vọng nhìn Phó Thiên lân hỏi:

- Lân ca cùng Bách Cầm Tiên Tử Công tôn lão tiên bối nói con Anh Vũ "Bích linh" không khi nào chịu đầu thuận bọn gian tà và hứa chắc nó sẽ trở về trước ngày đại lợi Hoàng Đơn. Tại sao, không thấy tên lão quái Lôi Chấn Vũ đem nó theo nhỉ?

Phó Thiên lân mỉm cười đáp:

- Tiểu huynh và Công Tôn lão tiên bối chỉ đoán con Anh Vũ Bích Linh định dò xét một điều bí mật gì quan trọng của đối phương, nên nó sẽ bay về thông báo, chờ đâu phải do lão quái Lôi Chấn Vũ dẫn về? Hiện nay còn mấy ngày nữa mới tới kỳ Đại hội chúng ta bất tất phải quan tâm đến nó. Có đáng lo ngại chăng, là tin tức của Cát Sư thúc vẫn mù, chưa biết ở đâu. Mà người chúng ta trông cậy nhất là Đan Tâm Kiếm Khách cũng đã bị quần tà uy hiếp lợi dụng, khiến thế lực giữa địch với ta đã chênh lệch rõ ràng...

Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên không đợi Phó Thiên lân hết đã cất tiếng cười khanh khách mà rằng:

- Phó lão đệ cứ việc yên tâm, đại trượng phu thành nhân thủ nghĩa giết địch lập công đâu phải vì tư lợi mà rẻ thân mình? Chúng ta đã nguyện vì đại nghĩa giang hồ, tiêu diệt hung tà nếu có bị phơi xương trên đỉnh Hoàng Đơn, cũng đã nêu lên được phần nào nghĩa khí trong giới võ lâm về sau! Hùng Đại Niên này, tuy bất tài, nhưng trong cuộc Đại Hội Hoàng Đơn cũng sẽ xin ra tay đấu trước một keo với bọn người đã đang tâm bán rẻ danh dự như Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân !

Với thái độ hào hùng khảng khái của Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên tuy có làm cho tinh thần quần hiệp hăng hái đôi phần, nhưng với cục diện nguy hiểm sắp tới mặc dầu chẳng ai cam tâm chịu để cho bọn hung tà "Vực Ngoại Tam Hung" và Đồng Cổ Thiên Tôn

ngông cuồng đến thế nhưng cũng không ai nghĩ ra được một kế hoạch gì hay để cứu vãn tình thế!

Phó Thiên Lân thầm nhủ thật đáng tiếc cặp thần điêu đã đến Hoàng Đơn mà chàng lại không gặp được chúng tại Thanh lương đài. Nếu không, thì với tốc độ bay nhanh chớp mắt ngàn dặm của cặp linh điêu này chàng có thể đến núi Võ Đang hoặc Vô Đầu Cốc kể rõ tình hình hiện tại, và chỉ cần mời được một vị nào trong số hai vị dị nhânaaân khách Công Tôn Đình hoặc Đỗ Vô Đầu cũng đủ biến tình thế khẩn trương hiện tại trở nên hòa hoãn, và thực lực của địch với ta, có thể gần ngang nhau.

Vì có ý nghĩ như vậy, nên Phó Thiên Lân đã kiên tâm đứng trên đỉnh Thanh Lương Đài để đợi cặp thần điêu! Nhưng mãi tới khi mặt trời khuất núi, bóng Hằng nga ló dạng, trông điểm canh ba sương khuya xuống ướt áo, mà vẫn không thấy bóng hai con linh điêu trở lại!

Nhân Thu Thủy chờ lâu không thấy người yêu đi nghỉ, nàng ngạc nhiên chạy ra dò hỏi, Phó Thiên Lân bèn kể rõ điều chàng mong ước, Nhân Thu Thủy gật đầu tán thành:

- Lân Ca nghĩ quả có phần đúng, nhưng tại sao chúng ta lại cứ đứng ở đây để chờ đợi mà không biết đi tìm chúng? Hay là bây giờ theo ý của tiểu muội, chúng ta chia nhau lân đi về phía đông và phía nam còn tiểu muội đi về phía tây và phía bắc, ai tìm thấy trước thì cứ việc cưỡi thần điêu bay đến núi Võ Đang hoặc Vô Đầu Cốc, miễn sao trở về trước kỳ đại hội là được!

Phó Thiên Lân trầm ngâm giây lát chàng nhận thấy ý kiến của Nhân Thu Thủy có phần hợp lý, nên chàng vội vàng viết thư để lại báo tin cho các vị trong nhóm "Bình Tung Tứ Hữu" rồi cùng Thu Thủy chia tay mỗi người đi về một hướng!

Riêng Phó Thiên Lân, khi chàng vượt qua được một ngọn núi cao, thì trời tang tảng sáng và gặp một ngọn đèo sâu phía trước mặt chiều rộng hơn mười trượng, dù có khinh công rất iỏi cữn khó nhảy qua. Giữa lúc chàng đang tìm đường qua đèo bỗng nhiên trong cụm rừng bên đỉnh đèo đối diện, vọng ra mấy tiếng chim kêu "Quác, quác..."

Tiếng chim kêu nghe rất giống tiếng của hai con thần điêu mà chàng đã được chúng công phi hành hàng vạn dặm, nên chàng mừng rỡ vô cùng vội vàng, một mặt vận công đề khi hú lên một tiếng cao vút trong trẻo để cho linh điêu chú ý, một mặt gấp rút tìm đường vượt qua ngọn đèo sâu rộng trước mặt!

Nhưng tìm mãi Phó Thiên Lân không thấy một lối nào có thể lợi dụng để qua đèo được! Và giữa lúc chàng đang buồn bực cau mày suy tính nhìn sang đỉnh đèo đối diện bần khoản vô kể thì bỗng nhiên nhân quang chàng bắt gặp một bụi trúc mọc ngay bên phía tả phía trước mặt, cách chỗ chàng đang đứng khoảng một trượng, cây nào cây nấy cao hàng

ba bốn trượng.

Vừa nhìn thấy mấy cây trúc, Phó Thiên Lân liền nghĩ ra cách qua đèo. Chàng hú lên một tiếng bỗng dội đề khí phi thân, dùng thân pháp khinh công tuyệt học "Tiềm Long Thăng Thiên" nhảy lên cao hơn bốn trượng.

Từ trên không, chàng vươn tay bắt lấy một ngọn trúc cao nhất rồi đổi thế dùng thép "Thiên Cân Truy" trầm mình hạ xuống thật nhanh!

Cây trúc cao hơn bốn trượng, bị sức "Thiên Cân Truy" của Phó Thiên Lân níu kéo xuống gần sát mặt đất còn hơn một trượng, như hình cánh cung.

Đợi khi sức níu xuống gần hết Phó Thiên Lân mới ngậm vận chân khí, mượn đà bật lên của cây trúc, nhún mình buông hai tay, dùng thế "Trường Tiễn Nhập Vân" thân hình vọt xéo lên mười hai, mười ba trượng, như một mũi tên bắn vượt qua ngọn đèo rộng hàng ngàn tầm!

Với cách này, tuy có thể vượt qua đèo, nhưng vì đà đi quá mạnh nếu không kèm giữ nổi thân hình, có thể bị đập vào vách đá đỉnh đèo đối diện!

Vì vậy trước khi nhảy qua, Phó Thiên Lân đã phải tính toán cẩn thận. Chàng đợi khi thân hình chàng còn cách vách đá một trượng liền tụ chân khí đan điền, vận thần công, tay tả trước, tay mặt sau, đẩy về phía vách đá hai chưởng thật mạnh!

Lúc tả chưởng vừa đánh ra thân hình chàng cách gộp đá có năm thước, nhưng đà đi đã hơi chậm lại, vì bị sức dội của chưởng lực, đến lúc hữu chưởng đẩy ra gây thành một tiếng "Bình" lớn, đá bắn rào rào, thì đà đi đã mất hết thân bình chỉ còn hơi lảo đảo một chút rồi nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất...

Cũng vì sự quan hệ đến mạng sống, nên chưởng lực Phó Thiên Lân đã xử dụng đến mười một thành công lực đánh bể một tảng đá lớn thành ba, bốn khối nhỏ lăn xuống chân đèo, thành những tiếng động ầm ầm, khiến bầy muông thú trong rừng cây hốc núi đều thức giấc kinh tỉnh, kêu từng hồi và bay tứ tung! Trong bụi rừng tùng Phó Thiên Lân đã chú ý từ trước cũng vang lên mấy tiếng "Quác! Quác" và có bóng hai con chim lớn xuất hiện bay đi...

Phó Thiên Lân vội phóng mắt nhìn theo cặp chim và lộ vẻ thất vọng vô cùng...

Vì hai con chim này, tuy có to lớn hơn chim thường nhưng chỉ bằng loại chim hải ưng, lông đen cổ ngắn đuôi cụt, đầu phải cặp thân điều "Linh kỳ" oai dũng của hai vị kỳ nhân Bách Điều Tiên Nhân và Bách Cầm Tiên Tử nuôi dưỡng mà chàng mong đợi!

Bị một phen lao phí tâm lực không đạt hy vọng Phó Thiên Lân bất giác cảm thấy chán nản thở dài buồn bã:

Lúc này, trời vừa rạng đông, rừng núi còn bao phủ dưới lớp sương mù mỏng như khói, cảnh sắc chung quanh trông rất đẹp mắt nhưng cũng im ắng một cách ghê rợn!

Với phong cảnh mỹ lệ ấy, ai thể ngờ được rằng chỉ trong vài ba ngày nữa nơi đây sẽ biến thành một bãi chém giết tranh danh đoạt khí! Và rất có thể đạo đức tiêu ma, hung tà lớn mạnh biến một số những kẻ hiệp sĩ có tâm huyết duy trì chính nghĩa phải táng thân mai hậu, hoặc bó tay ngồi nhìn quần tà múa may làm loạn giang hồ!

Phó Thiên Lâm đứng si ngây như khúc gỗ lòng buồn rầu tựa mối to vò. Chàng đã không hề nghĩ đến chuyện an nguy của tự mình, mà chỉ lo lắng nếu chẳng may cuộc Đại Hội Hoàng Đơn biết thành "Vạn kiếp chi môn" đối với quần hùng chính phái thì tình trạng giang hồ, vòn đã hiểm ác như ngày nay lại bị bọn hung tà xưng bá khuấy đảo không biết đến ngày nào mới được yên tĩnh hòa vui?

Càng nghĩ Phó Thiên Lâm càng thấy tình trạng sắp tới rất bất lợi cho quần hiệp chính phái. Và giữa lúc chàng đang lo lắng buồn rầu, vô kế khả thi thì bỗng nhiên ánh dương quang đã le lói tỏa muôn vạn tia sáng rực rỡ xuống khắp dãy núi đồi!

Nhìn cảnh vật Phó Thiên Lâm bất giác ngậm ngùi tự lẩm bẩm:

- "Anh triều dương vừa xuất hiện là đã quét sạch những đám mây mờ còn vương phủ lá cây. Nhưng trong võ lâm hiện nay thì ai là người có thể ví được như vầng Thái dương ban mai kia, đi tiêu diệt hung tà tạo phúc võ lâm?"

Chàng vừa lẩm bẩm đến đây, bỗng nhiên thoáng nghe tiếng động như có người từ trên cao nhảy xuống!

Từ ngày Phó Thiên Lâm luyện được trọn vẹn pho "Lục lục thiên cương kiếm pháp" và được phục dụng các loại linh dược dị quả trong Vô Đầu Cốc cũng như thể hội được lối chao lượn của các giống linh cầm thì võ công của chàng đã tiến bộ hơn trước rất nhiều. Cho nên chàng chỉ thoáng nghe tiếng động đã biết thân pháp khinh công của người vừa xuất hiện đã tới mức cao siêu tuyệt đỉnh! Phó Thiên Lâm thầm nghĩ giữa lúc hai phái địch và ta đến qui tụ tại Hoàng Đơn để chờ ngày quyết đấu sống chết mà bỗng nhiên có người xuất hiện thì quả là một sự đáng ngại, nên chàng vội vàng vận động thân công chuyển vận chân khí khắp cơ thể rồi nhẹ nhàng quay phắt lại song chưởng đưa ngang ngực theo chiêu thức "Xảo Hợp Âm Dương" đảo mắt nhìn xem người mới tới là ai?

Nào ngờ không nhìn thì chớ, khi đã nhìn rõ càng khiến cho Phó Thiên Lâm phải giật mình e ngại!

Thì ra, người vừa ở trên mỏm núi phía tả nhảy xuống như một đám hồng vân, chẳng phải ai xa lạ, mà chính là đồ đệ đặc ý nhất của Đông Hải Kiều Bà tên gọi Hồng Y La Sát

Cổ Phiêu Hương.

Toàn thân nàng ta đều một màu hồng. Quần áo hồng, giày hồng, khăn hồng, cả tấm áo choàng bên ngoài cũng màu hồng, nàng mang thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" nhẹ nhàng đáp xuống như một đóa hồng vãn rực rỡ!

Tuy nàng trang phục lộng lẫy như thế nhưng nét mặt hình như có hốc hác xanh xao, và thân hình gầy ốm hơn nhiều. Nàng vừa nhìn thấy Phó Thiên Lân đã có vẻ bàng hoàng như gặp người trong mộng và hỏi giọng run run nửa tin ngờ:

- Có phải Phó đệ... đấy... không?

Đối với Nhân Thu Thủy, Phó Thiên Lân tuy giữ trọn niềm chung thủy sắt son, một dạ một lòng. Nhưng đứng trước Cổ Phiêu Hương chàng lại nhớ đến hành vi cử chỉ đáng kính phục của một người sống trong vũng bùn lầy mà không bị nhuộm mùi hôi tanh, khiến chàng càng thấy thương xót cô gái trước mặt mà khẽ lên tiếng hỏi:

- Cổ tử tử vẫn được mạnh giỏi đấy chứ? Trong ánh mắt Cổ Phiêu Hương lộ vẻ ai oán cực độ, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn Phó Thiên Lân giây lát rồi ngập ngừng hỏi:

- Thì ra Phó lão đệ vẫn còn có lòng thương mến mà gọi tôi là "Cổ tử tử", thực hân hạnh biết bao!

Thấy nàng si tình như vậy Phó Thiên Lân bất giác cũng hơi lộ vẻ e ngại, nhưng vì không muốn để cho nàng phải thương tâm tủi phận, nên chàng vẫn mỉm cười ứng thanh đáp:

- Mối tình giao hảo giữa chúng ta ở ngoài Đông Hải ngày nào đã không bao giờ phai nhạt, thì đương nhiên cô nương vẫn mãi là Cổ tử tử của Phó Thiên Lân. Chẳng những thế, mà Nhân Thu Thủy hiền muội cũng có lòng...

Cổ Phiêu Hương nghe Phó Thiên Lân nhắc đến Nhân Thu Thủy, nàng vội ngắt lời:

- Phó lão đệ chớ nên nhắc đến Nhân tiểu muội làm chi nữa, vì đối với cô ấy, tôi còn yêu mến hơn Phó đệ nhiều! Chính tôi cũng không muốn chen vào đề quấy phá, làm giảm tình thương yêu giữa hai người đâu!

Nghe nói Phó Thiên Lân cả mừng lên tiếng:

- Thâm tình của tử tử, Phó Thiên Lân nguyện đến chết không quên...

Cổ Phiêu Hương vội xua tay ngắt lời:

- Tôi không cần Phó đệ phải chung tình với tôi như thế và cũng không muốn hai đứa chúng ta có chuyện gì mờ ám làm buồn lòng Nhân tiểu muội! Ngoài hai điều đó ra tôi chỉ cần Phó đệ bằng lòng nhận một lời yêu cầu tôi sắp nói ra đây mà thôi!

Đối với Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương lúc này Phó Thiên Lân mang tâm trạng vừa

thương, vừa yêu lại vừa sợ. Bởi lẽ thương thì vô phương; yêu không thể; mà sợ cô ta liệu mình bám sát không biết làm cách nào để giải thoát cho được?

Đến nay, nghe giọng nói thương tâm ai oán và vẻ âu sầu của cô ta như vậy thì bất giác chàng cũng động lòng thương xót khảng khái đáp:

- Cổ tĩ tĩ cứ việc nói ra, chỉ cần chuyện ấy không vượt ra ngoài vòng lễ giáo và tình lý thì tiểu đệ sẽ nhất định tuân theo!

Cổ Phiêu Hương đứng nhìn Phó Thiên Lân với nét mặt u uất sầu muộn, mãi một lúc sau nàng mới chậm rãi nói:

- Mới đây sau khi được kết bạn cùng Nhân tiểu muội, tĩ tĩ đã được nàng cảm hoá nhắc nhở thay đổi tính nết không còn những hành động ngang ngược can rờ như trước trước nữa! Còn việc tĩ tĩ muốn yêu cầu Phó đệ nhận lời đây; chẳng qua chỉ là an ủi một phần nào tâm tư trống rỗng của tĩ tĩ mà thôi, nếu như Phó đệ không bằng lòng tĩ tĩ cũng không dám cưỡng ép và xin từ biệt ngay!

Đứng trước tình yêu tha thiết của Cổ Phiêu Hương, nếu Phó Thiên Lân chẳng đã chung tình với Nhân Thu Thủy trước, chắc chàng không nỡ từ chối được!

Nhưng vì chàng là kẻ xuất thân danh môn chính phái tinh thần rất lỗi lạc quang minh, không muốn có những hành động đen tối...Cho nên chàng mới thấy bối rối trước cô gái đáng thương như Cổ Phiêu Hương! Đến khi thấy nàng vẫn ngập ngừng mãi, chưa nói ra điều mong muốn yêu cầu, thì chàng vội nhích gần lại vài bước mỉm cười hỏi:

-Cổ tĩ tĩ muốn tiểu đệ nhận lời điều gì, sao chưa thấy tĩ tĩ nói cho biết đi!

Cổ Phiêu Hương nở nụ cười gượng bầm đốt ngón tay như tính toán rồi mới ngập ngừng nói:

- Hôm nay là mừng sáu tháng chín, còn ba ngày nữa sẽ tới kỳ Đại hội Hoàng Đơn, tĩ tĩ muốn yêu cầu trong ba ngày này Phó đệ hãy dành chút thì giờ cùng tĩ tĩ ngao du Hoàng Đơn cho thỏa lòng mong ước, nhưng chúng ta vẫn giữ tinh thần trong sạch không làm chuyện sàm sỡ. Rồi sau ngày ấy, Cổ Phiêu Hương sẽ suốt đời nương bóng cửa Phật, hoặc sẽ hoành kiếm đoạn tuyệt kiếp sống! Tóm lại, là còn sống hay sẽ chết, đối với Phó đệ tĩ tĩ cũng nguyện dứt khoát, chỉ xem như người qua đường, quyết không làm phiền nhiều đến mối tình giữa Phó đệ với Nhân tiểu muội nữa.

Phó Thiên Lân thấy trong lúc nói chuyện, Hồng Y La Sát đã cố miễn cưỡng làm ra vẻ bình thường, nhưng thực tình, trong thâm tâm nàng rất đổi cảm xúc khi nói đến mấy tiếng cuối cùng, cặp mắt nàng đã long lanh ngấn lệ thì chàng biết nỗi đau khổ si luyến tương tư của những kẻ yêu nhau quả một hình phạt tiêu hồn lạc phách, khiến bất cứ khách anh

hùng hào kiệt nào cũng khó mà chịu đựng và tránh khỏi vương lụy...

Đối với những lời yêu cầu của Cổ Phiêu Hương, tuy Phó Thiên Lân cũng cảm xúc ngậm ngùi nhưng, trong nhất thời, chàng cũng không biết lên trả lời ra sao cho phải?

Cổ Phiêu Hương thấy Phó Thiên Lân đã lộ vẻ xúc động thương cảm trước lời yêu cầu của mình, thì hình như nàng có cảm giác nhận được một niềm an ủi lớn lao, nên nàng vội rút khăn lau nước mắt, cất tiếng cười khanh khách hỏi:

- Phó đệ, chỉ với những giọt lệ trên khóe mắt của Phó đệ cũng đủ khiến tĩ tĩ được an ủi không ít! Nhưng tại sao Phó đệ lại không trả lời câu hỏi của tĩ tĩ? Hay Phó đệ nhận thấy việc làm ấy trái với lễ nghĩa chăng?

Lúc này, Phó Thiên Lân thực không nỡ để Cổ Phiêu Hương phải thất vọng trước một niềm an ủi cuối cùng mà nàng đang mong ước nên chàng đã mạnh dạn nắm tay nàng kéo đến ngồi sòng vai trên một tảng đá rồi khẽ mỉm cười nói:

- Miễn là chúng ta không vượt khuôn khổ lễ giáo thì dù tiểu đệ có phải bỏ ra một khoảng thời gian một vài năm, cùng tĩ tĩ ngao du khắp danh sơn phong cảnh trong thiên hạ cũng chẳng hề gì? Chỉ đáng ngại là hiện thời, sắp đến ngày Đại Hội Hoàng Đơn tiểu đệ phải gấp rút đi tìm hai cho linh diểu!

Nghe nói, Cổ Phiêu Hương lộ vẻ ngạc nhiên không hiểu Đại Hội Hoàng Đơn sao lại có liên quan đến hai con chim nên nàng ngạc nhiên tìm hỏi nguyên do.

Cuộc chiến đấu tại Hoàng Đơn rất quan hệ đến họa phúc của giang hồ và sự hưng suy của hai phái chánh, tà, chính ra, không nên khinh thường tiết lộ sự thực nội bộ cho đối phương.

Nhưng vì Phó Thiên Lân đã được nghe Nhân Thu Thủy kể rõ trạng thái thay đổi tâm tình của Cổ Phiêu Hương đang muốn quay về đường chánh, nên chàng không ngần ngại mà nói hết những chuyện đã xảy ra cho nàng nghe.

Nghe xong Cổ Phiêu Hương mới ngạc nhiên chăm chú nhìn phó thiên lân mỉm cười nói:

- Phó đệ đã không ngần ngại thổ lộ hết những điều tâm phúc quan trọng đủ thấy phó đệ, đã không còn xem tĩ tĩ như là kẻ thù nữa! Cảm kích tấm lòng ấy, tĩ tĩ xin bày giúp Phó đệ một kế hoạch được chăng?

Phó Thiên Lân không hiểu nàng định giúp ý kiến gì cho nên chàng hơi lộ vẻ ngạc nhiên trong khi đó Cổ Phiêu Hương lại tiếp tục mỉm cười nói:

- Bây giờ tĩ tĩ giúp Phó đệ cùng đi tìm kiếm linh diểu vậy há chẳng cũng như Phó đệ đã trọn lời hứa cùng tĩ tĩ ngao du Hoàng Đơn rồi ư? Và sau đó, khi tìm được linh diểu tĩ tĩ

cũng muốn cùng Phó đệ cười chim tung mây vượt núi đến núi Võ Đang hoặc Vô Đầu Cốc một phen...

Tuy Phó Thiên Lân biết rõ Cổ Phiêu Hương đã quyết tâm cải tà qui chánh, nhưng vì nàng lại là đồ đệ đặc ý của Đông Hải Kiều Bà-một nữ ma đầu chủ chốt trong bọn "Vực Ngoại Tam Hung"-nên khi nghe lời đề nghị của nàng, chàng cũng hơi có vẻ ngần ngại khó nghĩ.

Cổ Phiêu Hương vốn thông minh tuyệt vời do đó khi thấy thái độ của Phó Thiên Lân thì nàng đã đoán biết tâm ý của chàng nên nàng liền đưa sát thân mình vào ngực Phó Thiên Lân, mỉm cười thổ lộ:

- Phó đệ bất tất phải nghi ngờ gây khó dễ với tĩ tĩ làm gì, vì ý kiến của tĩ tĩ chỉ mong muốn cho quần hiệp chính phái thu hoạch được nhiều thắng lợi trong kỳ Đại hội mà thôi!

Càng nghe Cổ Phiêu Hương nói Thiên Lân càng thấy khó hiểu. Hơn nữa, nàng lại là một cô gái xinh đẹp tuyệt vời, từ nơi thân thể của nàng tỏa ra một mùi thơm ngát tựa hương lan khiến chàng ngây ngất cả tâm thần mà bất giác vòng tay ôm chặt eo lưng thon nhỏ của cô gái đã bao phen si luyến tâm tư vì mình, miệng khẽ hỏi:

- Sư phụ của Cổ tĩ tĩ là một nhân vật chủ yếu và đứng đầu trong số "Vực Ngoại Tam Hung" đến dự kỳ Đại Hội Hoàng Đơn này, tại sao tĩ tĩ lại mong cho quần hiệp chính phái thu hoạch thắng lợi là lẽ gì?

Cổ Phiêu Hương hình như rất được mãn nguyện và an ủi vì cử chỉ yêu đương của Thiên Lân nên nàng tỏ vẻ sung sướng, lim dim mỉm cười đáp:

- Tĩ tĩ hy vọng cho phe chính phái đắc thắng, cũng chính là cứu sư phụ của tĩ tĩ đó! Bởi vì tĩ tĩ đã nhiều lần khuyên người nên dùng thần công đề tu dưỡng tự bảo chân như, hưởng cảnh thần tiên an lạc với Hải đảo chớ nên chen chân vào vòng tranh đua danh lợi giang hồ làm chi...! Nhưng lần nào, người cũng thối thác là để chờ sau Đại Hội Hoàng Đơn sẽ tính, Tĩ Tĩ biết rõ, sư phụ tĩ tĩ là người rất hiếu danh, thường vẫn hy vọng sẽ dùng tài nghệ áp đảo quần hùng thiên hạ để chiếm ngôi bá chủ võ lâm trong kỳ đại hội này. Chẳng những thế, mà người còn muốn tĩ tĩ cũng đoạt được chức vị đệ nhất cao thủ trong lớp nhân vật trẻ hiện thời nữa!

Nói tới đây, Cổ Phiêu Hương chép miệng thở dài một tiếng rồi mới tiếp tục:

- Tĩ tĩ linh cảm thấy rằng, vạn nhất hùng tâm của sư phụ tĩ tĩ vừa kể nếu được thực hiện chắc chắn chưa hẳn đã là một điều may phước!

Bởi vì nếu được quần tà tôn làm minh chủ, thì sẽ vĩnh viễn hãm mình trong vòng giang hồ ân oán không bao giờ được hưởng cảnh thanh nhàn! Hoặc trái lại cũng có thể sẽ bị bọn

cùng hung cực ác Đồng Cồ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạt Đạo ganh ghét, mà đem lòng hại ngâm cũng nên?

Nghe Cổ Phiêu Hương tâm sự đến đây, Phó Thiên Lân mới chợt hiểu và thâm nhủ, thảo nào mà Thu Thủy chẳng đòi ba lần ép chàng phải saan sẻ tình yêu với cô gái này. Xem ra, cô ta quả cũng xứng đáng là một bông sen nở trong vũng sinh lầy mà vẫn giữ được vẹn màu tinh khiết!

Vietkiem.com